

Ik legde mijn elleboog op de leuning en hield m'n kin met m'n hand vast en keek in de duisternis en dacht aan de platte rode zon, die, lang geleden, in de groene golven van den Atlantischen oceaan was ondergegaan, de golven die opliepen met scherpe randen en holle flanken en vielen en opliepen en nu nog oploopen en vallen.

